

[Arentoft,]

sespolitik inden for de højere uddannelser og akademikerarbejdsløsheden.

Men det er glædeligt, at Danmarks radio har kunnet læse det rigtigt. I radioavisen i morges kl. 7 sagde man netop, at det ville ikke blive en gentagelse af debatten forleden dag, for nu var uroen på universiteterne – eller blokaden på universiteterne – ophørt. Uroen er så sandelig ikke ophørt, og det er uroens rod, som fremskridtspartiet vil være med til at søge. Den ligger bl.a. i den usikkerhed, der ligger i at blive uddannet på et universitet igennem 6, 7, 8 år og så komme ud i arbejdsløshed. Men det ser jo ikke ud til, at det er en sag, der interesserer tinget så forfærdelig meget, og det synes jeg ærlig talt ikke tjener tinget til megen ære.

Man siger, man kunne have beskæftiget sig med andre fornuftige ting. Man kunne ikke have fået noget nyt på dagsordenen, men så kunne alle tingets medlemmer – også de få, der er mødt op i dag – have holdt en fridag. Det var ikke det, der var hensigten. For mig ser det ud, som om man fra samtlige partiers side ønsker med ministeren i spidsen at boykotte denne debat omkring akademikerarbejdsløshed på lang sigt. Det er skrækeligt!

Glistrup (FP):

Hr. Ninn-Hansen og de to rigtige socialdemokrater, som var heroppe, var jo i allerhøjeste grad konservative i dag, ja, så konservative, at de ikke var kommet længere frem end til torsdag den 12. maj, til trods for at vi nu nok tør siges at være kommet noget videre frem i udviklingshistorien. Det, som skete torsdag den 12. maj, var at man fik stoppet selve den akutte blødning, men det er jo ikke det, der står på dagsordenen i dag. I dag står på dagsordenen, hvordan vi virkelig får helbredt patienten, hvordan vi får fjernet de sygdomsårsager, som førte til de ulykkelige ting, som vi oplevede her i de 2-3 uger, der forløb inden den 12. maj, hvordan vi undgår, at vi eventuelt får endnu værre tilstande på vore uddannelsesinstitutioner senere hen. Det er det problem, vi skal løse her i dag, og det er åbenbart noget, som ikke interesserer mange af partierne her i salen. Når bare man klarer dagen og vejen og lige får klaret de allermost påtrængende problemer og får lappet en lille smule, så halter man bare videre og håber på, at det varer lidt længere, før den næste katastrofe opstår. Det er det, der desværre har været symptomatisk

for dansk folkestyre i de sidste 17 år, at man netop ikke har villet tage det spørgsmål op, som debatten i dag skulle dreje sig om, nemlig: hvordan får vi virkelig fjernet årsagerne til det onde udviklingsforløb?

Den eneste fra andre partier end fremskridtspartiet, der i nogen grad i den hidtidige debat er gået ind på de problemer, som nok forekommer os at være så alvorlige, at man kan ofre en hel folketingsdag på at drøfte dem igennem, har været hr. Bertel Haarder. Hr. Bertel Haarder påpegede, at der er stillet en hel del forslag bl.a. fra partiet venstres side om, hvordan man kan klare problemerne inden for uddannelsessektoren, og sagde: så må vi jo drøfte tingene i forbindelse med disse forslagsbehandling. Det kan hr. Bertel Haarder da have så evig ret i, men der er også brug for en gang imellem at standse op og tage hele debatten på tværs, få gået problemerne igennem, således at man får behandlet dem i deres fulde sammenhæng og ikke bare får taget de enkelte, løsrevne problemer op. Det er det, debatten i dag fra starten af har været lagt op til – noget, der må være så ganske naturligt at gå i gang med, nu da der er forløbet præcis 2 år siden den dengang nytiltrådte undervisningsminister begyndte at gå i krig med problemerne.

Når vi så ser, hvad der nærmere skal foretages, så har hr. Bertel Haarder og hans følgesvend hr. Niels Helveg Petersen da fuldstændig ret i, at det forslag om motiveret dagsorden, der er stillet fra fremskridtspartiets side, kan karakteriseres som planøkonomisk, men man har ikke ret i at sige, at det viser en dobbeltthed, en hulhed i fremskridtspartiets tankegang, for der er jo tale om to vidt forskellige ting, som man bl.a. fra hr. Niels Helveg Petersens side forsøgte at sammenligne, nemlig dels hvordan erhvervslivet mest hensigtsmæssigt opfylder sin samfundsmæssige funktion, dels – og det er det, vi diskuterer i dag – hvordan man skal forholde sig inden for de områder, hvor det er folketingets, der er den overordnede bestyrelse, folketingets, der leder tingene, fordi det er skattefinansierede områder. Selvfølgelig må man da fra folketingets side anvende en planøkonomisk fremgangsmåde, når man beskæftiger sig med de områder, som folketinget er bestyrelse for, på nøjagtigt samme måde som ØKs bestyrelse leder kompagniet på en planøkonomisk måde, fordi det nu engang er ØKs bestyrelse, som dirigerer Østasiatisk Kompagni, og ikke folketingets, der dirigerer det.